

Sygn. akt IV U 163/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lutego 2017 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marta Ładzińska

Protokolant: Agnieszka Zamojska

po rozpoznaniu w dniu 23 lutego 2017 r. w Jeleniej Górze

sprawy z odwołania **B. L.**

przeciwko **Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania
o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W.**

na skutek odwołania od orzeczenia **Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności
w Województwie (...) we W.** z dnia 02.04.2015 r. znak (...). (...)

w przedmiocie **ustalenia stopnia niepełnosprawności**

I. zmienia zaskarżone orzeczenie **Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w
Województwie (...) we W.** z dnia 02.04.2015 r. znak (...). (...) w ten sposób, że ustala, że:

- lekki stopień niepełnosprawności wnioskodawczynie ma charakter stały;

- stopień niepełnosprawności istnieje od maja 2014 r.

- **wnioskodawczynie** jest **zdolna** do pracy lekkiej, przeciwwskazana jest praca wymagająca dźwigania ciężarów, w długotrwanie wymuszonej pozycji ciała, związana z nadmiernym statycznym lub dynamicznym obciążeniem kręgosłupa,

II. w pozostałym zakresie odwołanie oddala;

III. koszty sądowe zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IV U 163/15

UZASADNIENIE

Wnioskodawczynie B. L. złożyła odwołanie od decyzji Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 2.04.2015 r. nr (...). (...), na podstawie której została zaliczona do lekkiego stopnia niepełnosprawności z symbolami 05-R, 10-N do dnia 28.02.2018 r. oraz ze wskazaniem pracy lekkiej.

W uzasadnieniu żądania wnioskodawczynie wskazała, że pierwsze orzeczenie o niepełnosprawności wydano w dniu 6.02.2004 r., ustalając umiarkowany stopień niepełnosprawności. Ostatnie orzeczenie o niepełnosprawności wydano w 2015 r., również zaliczając ją do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Wnioskodawczynie podnosiła, że stan jej zdrowia nie uległ poprawie, lecz pogorszył się. Wnioskodawczynie jest pod kontrolą szeregu lekarzy: endokrynologa, neurologa, ortopedy, audiologa, chirurga i ginekologa.

W zaskarżonym orzeczeniu strona pozwana zaliczyła wnioskodawczynię do lekkiego stopnia niepełnosprawności z symbolem 05-R, 10-N i ustaliła, że stopień niepełnosprawności datuje się od 1.01.2015 r., natomiast nie da się ustalić, od kiedy istnieje niepełnosprawność. Wskazano, że wnioskodawczyni może wykonywać pracę lekką, wymaga zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne, ułatwiające funkcjonowanie wg wskazań medycznych, nie wymaga korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, nie wymaga stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji, nie spełnia przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137, z późn zm.).

W odpowiedzi na odwołanie strona pozwana wniosła o jego oddalenie zarzucając, że brak jest podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji, albowiem wnioskodawczyni została prawidłowo zaliczona do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

B. L. ma 50 lat, z zawodu jest szwaczem maszynowym.

(**dowód** : bezsporne)

B. L. choruje na zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego z przepukliną krążka międzykręgowego (...), zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa odcinka lędźwiowego z wypuklinami krążków międzykręgowych L4, L5, S1, dyskopatię, nieduży zespół bólowy korzeniowy szyjny i lędźwiowo – krzyżowy, stan po urazie stawu skokowego, chorobę wrzodową żołądka, przewlekły proces zapalny błony śluzowej żołądka, przepuklinę rozworu przełykowego, skoliozę prawostronną odcinka piersiowego, stan po usunięciu polipów macicy, stan po usunięciu pęcherzyka żółciowego, stan po leczeniu żylaków odbytu, niedosłuch obu stronny bez upośledzenia komunikacji społecznej.

Z przyczyn ortopedycznych B. L. może być uznana za osobę niepełnosprawną w stopniu lekkim na stałe, stopień niepełnosprawności datuje się od maja 2014 r., nie można ustalić początkowej daty niepełnosprawności, wnioskodawczyni nie wymaga opieki osób trzecich, nie wymaga czasowej ani częściowej pomocy osób trzecich w celu pełnienia ról społecznych. Może wykonywać prace niezwiązane z nadmiernym statycznym i dynamicznym obciążeniem kręgosłupa. Nie wymaga pracy w warunkach pracy chronionej, nie wymaga zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze czy pomoce techniczne, nie spełnia przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

Z przyczyn neurologicznych B. L. może być uznana za osobę niepełnosprawną w stopniu lekkim, czasowo, tj. od 1.01.2015 r. do 28.02.2018 r., wnioskodawczyni nie wymaga całkowitej ani częściowej pomocy osób trzecich w celu pełnienia ról społecznych i w życiu codziennym. Nie wymaga pracy w warunkach pracy chronionej, nie powinna dźwigać dużych ciężarów i wykonywać ciężkich prac fizycznych. Nie wymaga zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze czy pomoce techniczne, nie spełnia przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

Zasadniczy problem zdrowotny wnioskodawczyni dotyczy układu ruchu, jednak jest ona samodzielna, nie stwierdza się u niej objawów korzeniowych, zaników mięśniowych. Proces zapalny błony śluzowej żołądka przebiega łagodnie. Stwierdzone i leczone żylaki odbytu wymagają okresowej kontroli specjalistycznej.

(**dowód** : opinia biegłego ortopedy z dnia 14.09.2015 r., k. 11-14, opinia biegłego neurologa z dnia 14.01.2016r., k. 31-33, opinia uzupełniająca biegłego neurologa z dnia 12.05.2016r., k. 47-48, opinia uzupełniająca biegłego neurologa z dnia 05.09.2016r., k. 85-86, opinia biegłego medycyny pracy z dnia 05.12.2016r., k. 104-106)

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd oparł się na dowodach z dokumentów zawartych w aktach (...), na opiniach i opiniach uzupełniających biegłych: medycyny pracy, neurologa i ortopedy. Sąd dał im wiarę, nie budziły one wątpliwości Sądu, a nadto żadna ze stron skutecznie nie zakwestionowała opinii. Wnioskodawczyni

złożyła zastrzeżenia do opinii biegłej neurolog, a następnie do opinii uzupełniającej, jednak biegła kompleksowo ustosunkowała się do zarzutów wnioskodawczyni, wyjaśniając wszelkie wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu odwołanie zasługiwało częściowo na uwzględnienie, w zakresie okresu orzeczenia niepełnosprawności, tj. stałego charakteru niepełnosprawności, w zakresie daty początkowej stopnia niepełnosprawności oraz rodzaju wskazanej pracy.

Wnioskodawczyni opierała swoje żądanie w przedmiocie zaliczenia jej do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na przepisach ustawy z dnia 27.08.1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych (Dz.U.11.127.721).

Zgodnie z przepisem art. 4 ust. 1-4 wskazanej Ustawy do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych. Do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne. Niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację.

Kryteria oceny niepełnosprawności określa rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15.07.2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz.U. Nr 139, poz. 1328). Z § 32 ust. 1 pkt. 5 i 10 wskazanego rozporządzenia wynika, że przy kwalifikowaniu do znacznego, umiarkowanego i lekkiego stopnia niepełnosprawności bierze się pod uwagę zakres naruszenia sprawności organizmu spowodowany przez upośledzenia narządu ruchu, w tym:

- a) wady wrodzone i rozwojowe narządu ruchu,
 - b) układowe choroby tkanki łącznej w zależności od okresu choroby i stopnia wydolności czynnościowej,
 - c) zapalenie stawów z towarzyszącym zapaleniem stawów kręgosłupa w zależności od stopnia wydolności czynnościowej,
 - d) choroby zwyrodnieniowe stawów w zależności od stopnia uszkodzenia stawu,
 - e) choroby kości i chrząstek z upośledzeniem wydolności czynnościowej,
 - f) nowotwory narządu ruchu,
 - g) zmiany pourazowe w zależności od stopnia uszkodzenia i możliwości kompensacyjnych;
- choroby neurologiczne, w tym:

a) naczyniopochodny udar mózgu przemijający, odwracalny, dokonany, prowadzący do okresowych lub trwałych deficytów neurologicznych o różnym stopniu nasilenia,

b) guzy centralnego układu nerwowego w zależności od typu, stopnia złośliwości, lokalizacji i powstałych deficytów neurologicznych,

c) pourazowa cerebrastenia i encefalopatia,

d) choroby zapalne ośrodkowego i obwodowego układu nerwowego prowadzące do trwałych deficytów neurologicznych,

e) choroby układu pozapiramidowego w zależności od stwierdzanych objawów neurologicznych,

f) choroby rdzenia kręgowego,

g) uszkodzenia nerwów czaszkowych i obwodowych o różnej etiologii.

Ocena stanu zdrowia wnioskodawczynie wymagała wiadomości specjalnych, dlatego też Sąd zasięgnął opinii biegłych.

Na podstawie wydanych w niniejszej sprawie opinii Sąd ustalił, że wnioskodawczynie może zostać zakwalifikowana do lekkiego stopnia niepełnosprawności, który ma charakter stały, z symbolem niepełnosprawności 05-R, 10-N oraz że stopień niepełnosprawności datuje się od maja 2014 r. nie można ustalić początkowej daty niepełnosprawności, wnioskodawczynie nie wymaga opieki osób trzecich, nie wymaga czasowej ani częściowej pomocy osób trzecich w celu pełnienia ról społecznych. Może wykonywać prace niezwiązane z nadmiernym statycznym i dynamicznym obciążeniem kręgosłupa. Nie wymaga pracy w warunkach pracy chronionej, nie wymaga zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze czy pomoce techniczne, nie spełnia przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

Biegli: z zakresu medycyny pracy, neurolog, ortopeda ustalili, że z uwagi na swoje schorzenia wnioskodawczynie może zostać zakwalifikowana do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

Jak wyżej wskazano, Sąd dał wiarę opiniom biegłych w całości.

Opinia biegłego podlega - jak inne dowody - ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny, to jest zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Nie podlega ona zatem weryfikacji w takich kryteriach jak dowód na stwierdzenie faktów. Jednocześnie, przy ocenie biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (tak: wyrok SN z 1987.10.13, II URN 228/87, (...)). Z istoty i celu dowodu z opinii biegłego wynika przy tym, że jeśli rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii biegłych jest konieczny. W takim wypadku Sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeżeli jest ona prawidłowa i jeżeli odmiennie ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym. W niniejszej sprawie Sąd nie dopatrył się przesłanek podważających prawidłowość wydanych opinii. Wnioskodawczynie złożyła zastrzeżenia do opinii biegłej neurolog, a następnie do opinii uzupełniającej, jednak biegła kompleksowo ustosunkowała się do zarzutów wnioskodawczynie, wyjaśniając wszelkie wątpliwości.

Z tych względów Sąd na podstawie przepisu art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił w części zaskarżone orzeczenie, działając na podstawie przepisu art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Zgodnie z przepisem art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w przypadku uwzględnienia odwołania sąd zmienia w całości lub w części zaskarżoną decyzję organu rentowego lub zaskarżone orzeczenie wojewódzkiego zespołu do spraw orzekania o niepełnosprawności i orzeka co do istoty sprawy.

W związku z żądaniem wnioskodawczynie orzeczenia umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, w pozostałym zakresie Sąd odwołanie oddalił, uznając, że orzeczenie wyższego niż lekki stopnia niepełnosprawności jest nieuzasadnione.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych zawarte w punkcie III wyroku znajduje oparcie w przepisie art. 108 k.p.c. oraz art. 113 w zw. z art. 96 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 98 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594). W toku postępowania wnioskodawczyni była zwolniona od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych, a wydatki w toku postępowania ponosił Skarb Państwa.

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji.